

Данка Теларов
ЕЈ, САЛАЈКО РОДНИ КРАЈУ

Уредник
Зоран Колунџија

Copyright © ИК Прометеј, Нови Сад, 2025.

Сва права задржана. Копирање, фотокопирање, умножавање и коришћење текста
у било ком облику није дозвољено без претходне писане сагласности.

ДАНКА ТЕЛАРОВ

ЕЈ, САЛАЈКО РОДНИ КРАЈУ

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

I

СРЕЋА

ЖИВОТ

Живот је дар што свако има,
он се ствара из љубави,
живот је море и пучина
по којој неко плива, а неко се дави.

Живот је река што стално тече
свакога јутра и свако вече
и када трчимо и када стојимо
године живота увек бројимо.

И од првог нашег плача
до оловке и до пера
хтео друже ил' не хтео
живот само напред тера.

И кад младост по нас дође
свако напред с њоме пође,
заљуби се сав у цвету
и по зими и по лету.

Кад је живот леп и дуг
потребан је и животни друг
па кад дођу те јесени
драги с драгом тад се жени.

А кад дође зелено пролеће
тада стиже мало биће треће,

то је онда плод љубави
што су двоје засновали.

И још даље, живот тече
свако јутро, свако вече
само тече и не стаје
и чари ти своје даје.

Тако даље радиш, живиш
и животу ти се дивиш
тад се сетиш себе, мале ситне сене
а после све остадоше само успомене.

Кад сабереш живот свој
успомена то је рој,
ал' рој нада још је већи
не можеш побећи
и тад можеш само рећи
хеј, животе, ту не скрећи
него иди право СРЕЋИ!

15. јун 1983.

СРЕЛИ СМО СЕ У АПРИЛУ

Цветао је јоргован
када смо се срели;
гледасмо се сваки дан
па се заволили.

Будило се тад пролеће,
цветало је онда све,
моје срце заљуби се,
ја заволах те.

Оде април
ал' не дође крај,
нову срећу
донесе нам мај.

Мај мириса,
радости и среће,
мај што срцу
никад свенут' неће.

Процвале су мајске руже
и јоргован снени,
да нам своју љубав пруже,
да се мај шарени.

А сад цвета већ и липа
и лето се буди,
ја те волим и уздишем
волите се људи.

Пустите ме да га волим
мајко, оче, сејо мила,
јер срце га моје хоће,
с њим сам срећу своју снила.

1984.

ЖЕЉА...

О Боже драги,
О Боже мили,
ала смо некад
ми срећни били.

Да ми се само
на Тврђаву ил' Фрушку Гору
попети – не бих жалила умрети.
Да осетим како ветар пири,
да осетим само
како багрем мири.

Још ми мирис багрема подсећа
на срећу оних наших пролећа.
Да осетим и да нађем мир душе своје
да усне, мили, пољубим твоје
када смо срећни били удвоје.

Зашто смо се отуђили
кад тако срећни смо били,
а сад кад делимо исти дом
свако је у свету и кревету свом.

Кад би само
ти хтео и знао
љубави и пажње
да поклониш ми мало
багрем би бели замирисао,
шећер и притисак

тад би ми пао –
само за љубав и
среће мало.

Да нас саставе
багреми бели
то моје срце
још само жели.

27. април 2018.

МИРОСЛАВУ

Оне тихе тамне ноћи
и уз одсјај месечине,
љубила сам твоје очи
и шаптала твоје име.

И Дунав је мирно тек'о
жар љубави срце пек'о.
Шаптао си – Злато моје,
а ја љубих усне твоје.

Са неба нас гледаше
стари месец блед,
са усана једно другом
тада писмо мед.

Царство мира обасуло,
све беше спокој,
шаптали смо једно другом
– Анђео си мој.

Мисирало тад је лишће,
боровина, кестен, смрека,
љубићу те, љубићеш ме,
злато моје, све до века!

20. септембар 1983.

ЈЕДИНОМ

Мајска киша тихо пада
и мирише багрем бели,
љубила бих тебе сада
јер те моје срце жели.

Киша пала па престала,
кроз облаке сунце сину,
дођи, драги, да те љубим
да ме пусте жеље мину.

Срели смо се у априлу
а сад дође други мај,
ја те желим к'о раније
јер не желим с тобом крај.

А многи су, многи хтели,
да раставе срца два
ал' ми нисмо то желели,
љубав нам је срећа сва.

Од априла па до смрти
волећу те, драги, ја,
од априла па до смрти
ти си моја срећа сва.

Ја те волим и волећу,
узалуд им сва та злоба,
ја те желим и желећу
срце моје све до гроба.

Ти си моја срећа, нада,
мог живота ти си мај,
моја младост ти припада
јер не желим с тобом крај.

Зато, драги, воли, воли,
само мене воли ти,
нек од наше вечне среће
занеме сви душмани.

Мај 1985.